

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **S. P. T. spol. s r. o.**, se sídlem Pražská 600, Mníšek pod Brdy, zastoupený Mgr. Daliborem Kubou, advokátem se sídlem Dolní nám. 3, Opava, proti žalovanému: **Energetický regulační úřad**, se sídlem Masarykovo náměstí 5, Jihlava, o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá, aby soud uložil žalovanému povinnost vydat rozhodnutí o předběžném opatření podle § 61 odst. 2 zákona č. 5000/2004 Sb., správní řád.

I. Shrnutí žaloby

Žalobce v žalobě namítá, že uzavřel se společností RWE GasNet, s.r.o. smlouvu o připojení k distribuční soustavě. Tato společnost podala k žalovanému dne 10.2.2015 návrh na zahájení řízení podle § 12 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů, (dále jen „energetický zákon“), a na vydání předběžného opatření podle § 61 správního řádu, kterým uloží společnosti MNÍŠEK INVEST s.r.o. povinnost obnovit provoz regulační stanice a zakáže této společnosti zdržet se jakýchkoli zásahů do regulační stanice, které by měly za následek znemožnění distribuce plynu jejím prostřednictvím do odběrného místa žalobce. Žalobce má za to, že se toto řízení i rozhodnutí týká jeho práv, což oznámil žalovanému. Následně marně uplatnil u žalovaného, resp. u jeho předsedkyně opatření proti nečinnosti, neboť žalovaný předběžné opatření nevydal v zákonem stanovené lhůtě 10 dnů.

Z výše uvedeného důvodu se žalobce domáhá, aby soud uložil žalovanému povinnost vydat rozhodnutí o předběžném opatření. Na svém procesním postoji setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

II. Shrnutí vyjádření žalovaného

Žalovaný se žalobou nesouhlasí a navrhuje její odmítnutí. Poukazuje na to, že řízení podle § 12 energetického zákona je řízením z moci úřední. Zahájení takového řízení se přitom nelze v řízení o žalobě na ochranu před nečinností úspěšně domáhat. Žalovaný uvádí, že ve věci dosud správní řízení vedeno není a je toliko ve fázi prověřování.

I žalovaný na svém procesním postoji setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 80 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – dále jen „s.ř.s.“).

Soud rozhodoval bez nařízení jednání za splnění podmínek podle § 51 odst. 1 s.ř.s. a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 79 odst. 1 s.ř.s. se ten, kdo bezvysledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek.

Smyslem žaloby proti nečinnosti správního orgánu podle § 79 s.ř.s. je posouzení, zda je správní orgán nečinný, a pro tento případ mu nařídit vydání rozhodnutí či osvědčení. Soudní řízení v tomto případě končí vydáním rozsudku, jímž se správnímu orgánu nařizuje vydat rozhodnutí či osvědčení ve stanovené lhůtě. Smysl řízení je však dosažen až po jeho ukončení, tj. samotným faktickým vydáním rozhodnutí či osvědčení. Soudní řízení má samozřejmě svůj význam pouze tehdy, pokud nečinnost správního orgánu trvá. Pomine-li nečinnost v průběhu soudního řízení, soud žalobu zamítne podle § 81 odst. 3 s. ř. s., neboť vychází ze skutkového stavu, který zde je v den rozhodnutí soudu (srov. VOPÁLKA, V. a kolektiv. Soudní řád správní: komentář. Praha: C. H. Beck, 2004. s. 191).

Za podmínky řízení lze označit předpoklady, při jejichž splnění lze ve věci meritorně rozhodnout. V případě žaloby dle § 79 s.ř.s. musí být splněny obecné podmínky na straně účastníků řízení, tj. způsobilost být účastníkem řízení, procesní způsobilost, a dále dle citovaného ustanovení musí být splněna povinnost bezvysledného vyčerpání prostředků, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k ochraně proti jeho nečinnosti, a konečně povinnost tvrzení žalobce, že správní orgán nevydal rozhodnutí nebo osvědčení, ačkoli mu to zákon ukládá. Samotné posouzení, zda byl žalovaný povinen vydat rozhodnutí a následné posouzení, zda jde či nejde o nečinnost správního orgánu ve smyslu § 79 odst. 1 s. ř. s., se děje při rozhodování o věci samé, nikoli při posuzování podmínek řízení. Závěr o tom, zda byl správní orgán skutečně nečinný, je již hmotněprávním posouzením věci, dle něhož je hodnocena důvodnost žaloby.

Žalobou proti nečinnosti správního orgánu se může žalobce domáhat pouze vydání rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. Je-li žalobou žádána ochrana proti nečinnosti spočívající v absenci jiného úkonu správního orgánu než je vydání rozhodnutí nebo vydání osvědčení, správní soud žalobu zamítne, neboť žalovaný správní orgán nelze považovat za nečinný podle dílu druhého hlavy druhé části třetí s.ř.s. Jelikož se jedná o posouzení věci samé, nepřichází v úvahu odmítnutí žaloby dle § 46 odst. 1 písm. a) s.ř.s. (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2010, sp. zn. 7 Ans 5/2008, publikované pod č. 2181/2011 Sb.

NSS a navazující rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2010, sp. zn. 7 Ans 5/2008).

Pojmem rozhodnutí ve věci samé je třeba rozumět legislativní zkratku zavedenou v § 65 odst. 1 s.ř.s. Jinými slovy rozhodnutí podle § 79 a násl. s.ř.s. musí splňovat požadavky kladené na rozhodnutí správního orgánu v § 65 s.ř.s – tedy nejen být rozhodnutím, které zakládá, mění, ruší nebo závazně určuje práva a povinnosti žalobce, ale též být způsobilé zkrátit na právech právě toho žalobce, který se ochrany před nečinností správního orgánu domáhá. Žalobce se může v tomto řízení domáhat vydání rozhodnutí pouze ve věci samé, tj. rozhodnutí, jímž se zpravidla správní řízení končí. Z nečinnostní žaloby jsou tak především vyloučena rozhodnutí procesní povahy, jimiž se upravuje vedení řízení (např. přerušení či pokračování ve správním řízení). Jak již uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 2. 2004, sp. zn. 1 Ans 1/2003: *„Žalobou na nečinnost se lze domáhat ochrany u soudu jen tehdy, pokud je správní orgán nečinný při vydání rozhodnutí, jímž má být založeno, změněno, zrušeno nebo závazně určeno právo nebo povinnost žalobce. Jestliže úkon správního orgánu nemůže zasáhnout do práv a povinností žalobce (není rozhodnutím ve smyslu legislativní zkratky § 65 odst. 1 s. ř. s.), není v pravomoci soudu poskytovat ve správním soudnictví ochranu proti správnímu orgánu, který je s provedením takového úkonu v prodlení; nemůže proto rozhodnout o povinnosti správního orgánu úkon provést“.*

V daném případě se žalobce domáhá vydání rozhodnutí o předběžném opatření podle § 61 správního řádu.

Podle citovaného ustanovení může správní orgán z moci úřední nebo na požádání účastníka před skončením řízení rozhodnutím nařídit předběžné opatření, je-li třeba, aby byly zatímne upraveny poměry účastníků, nebo je-li obava, že by bylo ohroženo provedení exekuce. Předběžným opatřením lze účastníkovi nebo jiné osobě přikázat, aby něco vykonal, něčeho se zdržel nebo něco strpěl, anebo zajistit věc, která může sloužit jako důkazní prostředek, nebo věc, která může být předmětem exekuce (odst. 1). O požádání účastníka o předběžné opatření musí být rozhodnuto do 10 dnů. Rozhodnutí se oznamuje jen tomu, koho se týká, popřípadě též jinému účastníkovi, který o jeho vydání požádal. Odvolání proti rozhodnutí o nařízení předběžného opatření nemá odkladný účinek; může je podat pouze účastník, kterému se rozhodnutí oznamuje (odst. 2). Správní orgán předběžné opatření zruší rozhodnutím bezodkladně poté, co pomine důvod, pro který bylo nařízeno. Neučiní-li tak, pozbývá předběžné opatření účinnosti dnem, kdy se rozhodnutí ve věci stalo vykonatelným nebo nabylo jiných právních účinků (odst. 3).

Z uvedeného plyne, že rozhodnutí o nařízení předběžného opatření není rozhodnutím ve věci samé – není jím totiž ukončováno žádné správní řízení ani založeno, změněno, zrušeno nebo závazně určeno právo nebo povinnost žalobce.

Jedná se o dočasný institut sloužící k zatímní úpravě poměrů mezi účastníky správního řízení, který může správní orgán zrušit bezodkladně poté, co odpadnou důvody pro jeho nařízení.

Za této situace nebylo třeba, aby se soud zabýval tím, zda bylo (nebo mělo být) zahájeno správní řízení, jehož měl být žalobce účastníkem či nikoli, neboť i kdyby tomu tak bylo, žalobce se žalobou na ochranu před nečinností nemůže úspěšně domoci vydání rozhodnutí o nařízení předběžného opatření podle § 61 správního řádu, neboť se nejedná o rozhodnutí ve věci samé.

IV. Závěr

Vzhledem k tomu nemohla být žalobcova žaloba na ochranu před nečinností shledána důvodnou a musela být soudem zamítnuta podle § 81 odst. 3 s. ř. s.

VI. Náklady řízení

O nákladech řízení účastníků rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci nebyl úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení. Právo na náhradu nákladů řízení by náleželo procesně úspěšnému – žalovanému. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému v souvislosti s řízením vznikly náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti, proto mu náhrada nákladů řízení nebyla soudem přiznána.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 25.5.2015

Za správnost vyhotovení:
Romana Lipovská

David Raus, v.r.
předseda senátu